

Pan Martin Schulz – scénář k video reportáži

Zpracovali: Miroslava Kobajová, Jakub Boštík, Zdeněk Dohnal, Jakub Pavlík ze ZŠ a MŠ Krásná Lípa pod vedením paní učitelky Evy Salovové

Pan Martin Schulz se narodil v červnu 1954 v Příbrami, ale začátek svého dětství prožil díky kmotrovi Janu Drdovi na dobříšském zámku, který patřil Svazu spisovatelů.

Já jsem si připadal jako princ, žil jsem na zámku s vysokými stropy a hrál jsem si v zámecké zahradě s malými dětmi ostatních spisovatelů.

Po přestěhování do Prahy se princem stává už jen o prázdninách. Ač to byly časy těžké, tak se o nepříjemných věcech doma moc nemluvalo, aby třeba nevyzradil něco ve škole.

Svým způsobem jsem se vlastně naučil od dětství trochu žít ve lži.

V srpnu 1969 byl se svým otcem přítomen demonstraci v Praze na Národní třídě.

Tam jsem byl svědkem, jak pupkatí chlapíci v takových šedivých blbých uniformách rozháněli demonstraci, najížděli do lidí obrněnými transportéry a stříleli. Češi stříleli do Čechů.

Toto byla jedna z věcí, která přesvědčila jeho otce, že se v této zemi nebude dál zdržovat. Pár dnů na to ho otec ráno vzbudil a řekl, že odjíždí. A to bylo naposledy, co se až do roku 1982 viděli.

Emigrace otce měla vliv na jeho gymnaziální studia. Zástupce ředitele mu řekl, že je protistátní živel, že otec nejel na stáž, ale jel pracovat do Rádia Svobodná Evropa. Ale když se bude učit, tak ho nevyhodí z politických důvodů, protože děti nemůžou za činy svých rodičů, ale že ho v žádném případě nedoporučí k dalšímu studiu na vysoké škole.

Aby nebyl příživníkem, musel jít hned po maturitě pracovat. Živil se jako řidič, sanitář, pomocný dělník nebo kulisák v Divadle Na Vinohradech.

Kulisáci, což je normálně v divadle považován za takový poddruh, se ráno v té šatně scházeli a zdravili: Dobrý den pane profesore! Dobrý den pane doktore! Dobrý den pane inženýre!

Nedílnou součástí jeho života je hudba. V 70. letech hrál s Ivanem Hlasem v jejich skupině Slepá ulička. Zároveň se pohyboval na hraně zákona se skupinou Plastic People of the Universe, zažíval zátahy na koncertech, výslechy, vyhrožování.

Na každé schůzce ti policajti tajní zdůrazňovali dvě takové cesty, které mě mohou čekat z této životní situace. Jedna je, že buď půjdu do vězení, to už nějak zaříděj a nebo, že mě nechaj vycestovat.

Rozhodl se pro vycestování, po nutném papírování se Státní bezpečností a zaplacení za studia byl velmi rychle zbaven československého občanství a do tří dnů musel opustit republiku. Den před Štědrým dnem roku 1982 nasedá do vlaku Praha – Mnichov a otvírá se mu další životní etapa. V roce 1983 začal spolupracovat s Rádiem Svobodná Evropa jako externista. Prvním člověkem, kterého tam potkal, byl Karel Kryl. Od roku 1988 už působí jako zaměstnanec RFE/RL. (Rádio Svobodná Evropa/Rádio Liberty).

Ta práce samozřejmě v tom rádiu byla trochu nebezpečná. Byly tam velmi přísné vstupní kontroly. To, že žijem v nějakém nebezpečném prostředí, jsme věděli, ale člověk si na to zvykne, že to nevnímá, a netrpěl jsem takovou paranoiou, jakou jsem trpěl tady, než jsem odjel, kdy jsem si myslel, že každý z mých kamarádů je estébák.

17. listopadu 1989 mu volali kolegové, co se v Praze děje. Okamžitě šel ještě v noci do rádia a měl chuť se hned podívat do Československa. Nebylo to tak jednoduché, žil s azylovým pasem. Požádali tehdy už navrženého kandidáta na prezidenta republiky Václava Havla, jestli by jemu a jeho kolegovi Karlovi Moudrému nemohl poslat pozvání. Do Prahy vyrazili v den, kdy se konal Koncert pro slušné lidi.

A když jsme dojeli do Rozvadova, tak tam stála hrozně dlouhá fronta. Z té německé strany jako směrem do Čech, protože všichni jeli do Čech. A my jsme říkali, to ne, my jedem na koncert, tak tohleto nestihnem. Karel celou tu frontu předjel k pohraničnickovi s tím samopalem. Ten Karel mu říká: "mám pro vás takovou zprávu, tady mám pozvání od Václava Havla, musíme být večer na koncertě a tady mám nějaké pasy." A ten pohraničnick , jo aha, no tak jo, tak jedte.

V roce 1995 se vrátil do České republiky a pracoval jako zástupce ředitele českého vysílání RFE. Od roku 1990 spolupracoval s Českou televizí jako scénarista, režisér a moderátor pořadů Na hraně a Sněží. V padesáti letech se rozhodl zkusit studium na Karlově univerzitě, tři roky studoval psychologii, v té době již žil v Doubici, kde ho v roce 2007 zvolili starostou. V současnosti provozuje hudební klub Fabrika a komentuje současné dění u nás i ve světě. Doubická chata, která byla jeho občasným útočištěm v osmdesátých letech, se pro něj, jeho přítelkyni a dva čtyřnohé věrné přátele stala domovem. A životní motto?

Téměř všechno je možné. Musí tam bejt nějaká mezírka pro ty náhody...